

grundlag sammen med alle de reaktioner, der er kommet på det. Vi opfylder alle demokratiets spilleregler, vi overopfylder, hvad oppositionen gerne vil, og alligevel skal vi pålægges en dagsorden, der er umulig at gennemføre. Det er derfor, vi siger nej til den.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg har, da vi havde debatten om landsbyernes udvikling, givet til kende, at jeg så det forslag, som regeringen har udsendt til landsplanredøgørelsen som et forslag, der alene bygger på vækst, uden at der sættes så meget som et enkelt spørgsmålstejn ved, om den er til nytte eller ej. Den er grundlaget for det, og det, der menes med vækst, er en økonomisk vækst.

Jeg nævnte dengang, at jeg hellere var foruden et sådant udgangspunkt for en debat om landsplanlægningen, og jeg mener stadig væk, at jeg helst havde set den uden, for hvad fører det til, at man rejser en debat, hvor grundlaget entydigt er en økonomisk vækst? Det betyder, at man vikler sig ind i en teori, der går på, at det nye, der så er i det her, er, at vi også skal se det i forhold til EU. Dét gælder det så om at konkurrere om den økonomiske vækst, og det vil sige, at det afgørende bliver, at Ørestadsregionen får en passende position og udvikles, vokser og udbygges bl.a. med Øresundsbro og Ørestad.

Derigennem er der også en teori om, at hvis det sker, er det også godt for resten af landet. Med andre ord er det parolen om, at når det regner på præsten, drypper det på degnen. Det vil sige, at hvis der kan skabes en vækst i hovedstadsregionen, er det også godt for Jylland og øerne.

Det grundlæggende, der så kommer ud af sådan et system, er, at ud over det er uforeneligt med en miljøtankegang – det vender jeg tilbage til – afføder det en utrolig opfindsomhed i de svar, der så kommer på det, fordi det, der sker i landsplanredøgørelsen, er, at man netop fastlægger de vækstcentre, der skal være. Det er Ørestadsregionen; derudover er det dét, der hedder trekantsområdet, Århus, og så kommer Aalborg og Odense.

Alle andre kommuner og alle andre provinsbyer, som også selv tror på denne vækstfilosofi, går så ind i den debat og slås om kagen. Det medfører f.eks. et forslag til landsplan fra Frederikshavn, hvor det er klart, at man pludselig argumenterer for et andet mønster, som man mener skal være fremtiden, hvor Frederikshavn er centrum for et område, der samler Göteborg og Oslo.

Dér, hvor jeg selv bor og er valgt, har man reageret voldsomt over for miljøministeren, fordi Horsens ikke længere er på landkortet. Det har så betydet, at man også derovre har udviklet en ny teori og har indledt et samarbejde, der hedder Udviklingskorridoren i Østjylland. Dét tegner man så et andet udviklingsmønster, hvor man får gjort sig selv til centrum. Dét skal udviklingen gå på langs i Jylland.

Problemet ved den form for planlægning er, at der ikke er tale om nogen planlægning. I sidste ende er det alene markedsökonomien, der kommer til at styre, hvad der sker, og ikke en planlægning ud fra, hvor der skal produceres hvad, hvor der er godt at have hvad, og hvordan miljø og udviklingen i de enkelte egne af landet kan sikres bedst mulige vilkår. Det er en af konsekvenserne af den form for planlægningsfilosofi.

Det andet, der også er det nye i det her, er, at man siger, man internationaliserer planlægningen. Dét vil jeg så gerne spørge ministeren, som jo selv har været med til at bane vejen for begrebet globalt økologisk råderum: Hvis man tog udgangspunkt i det, vurderede konsekvenserne af det og lavede nogle scenarier på det, hvordan ville dét så se ud som udgangspunkt? Ville det entydigt føre til, at det i det hele taget var rimeligt at lave en vækst i Europa? Ville det ikke snarere være sådan, at det ville være fornuftigt, at de industrialiserede lande i stedet for at importere alle råvarerne, stort set stadig væk fra ulandene, fremmede en færdigproduktion af varerne dér, på global vis fremmede en regional, national og i sidste ende lokal selvforsyningsgrad så stor som overhovedet muligt for derigennem at kunne skabe de nødvendige økologiske kredsløb? Det ville være en interessant ting, hvis man for en gangs skyld begyndte at tage fat i planlægningen på den måde.

Ministeren skal så også have den kommentar, at det egentlig ikke er vores nuværende miljøminister, der er den store skurk i det her. Det er blot et resultat af en glidende udvikling, af de sidste mange års planlægning. Så har den fået en ekstra tand ved internationaliseringen og konkurrencen inden for EU, og hele infrastrukturen er pludselig blevet det vigtigste, fordi det indre marked først og fremmest skal fungere med hurtig og smidig forsendelse af varer overalt og over alle grænser. Det er jo sådan set dét, der er det nye perspektiv i det.

Derfor er jeg meget glad for det første punkt i denne dagsorden, for det indebærer, at forslaget